

เสียงฟ้าร้องดังครืนๆ ไปทั่วบริเวณดินแดนอารยธรรมโบราณแห่งนี้
ดินแดนที่ชื่อมีความหมายว่า 'ยามค่ำคืน'

...ในทริส...

"ทำไมท้องฟ้าถึงได้ร้องนำกลัวเย็นงี้"

เสียงของจักรพรรดิเบเนดิกต์ที่หนึ่งซึ่งเอนพระวรกายอยู่บนเตียง
ทรงเอ่ยถามคนสนิทที่ยืนเฝ้าอยู่ไม่ห่าง

"ไม่ทราบพะยะค่ะ"

"มันเกิดอาเพศอันใดขึ้นหรือเปล่า..."

ยังพูดไม่ทันจะจบประโยค เสียงเหมือนฟ้าผ่าประดังจากด้านบนอกก็
เรียกความสนใจจากเหล่านางกำนัลและตัวของจักรพรรดิเอง จับปล้น
ทหารนายหนึ่งก็วิ่งหน้าตั้งเข้ามายังห้องบรรทมด้วยท่าทางลนลาน

"บังอาจ! เจ้ารู้ไหมว่าบุกเข้ามากะทันหันเยี่ยงนี้มีโทษสถานใด"

"กราบบังคมทูลฝ่าบาท มีนักบวชท่านหนึ่งมาขอเข้าเฝ้า บอกว่ามี
เรื่องสำคัญเกี่ยวกับปรากฏการณ์ธรรมชาติอันแปรปรวนครั้งนี้มาถวาย
รายงานให้พระองค์ทรงทราบพะยะค่ะ"

"นักบวชนั้นหรือ นักบวชที่ไหนกัน"

"หม่อมฉันคิดว่าน่าจะเป็นนักบวชเร่ร่อน เพราะดูจากเสื้อผ้าที่
สวมใส่แล้วค่อนข้างโทรมมากพะยะค่ะ"

จักรพรรดิเบเนดิกต์ที่หนึ่งทรงขมวดคิ้วอย่างครุ่นคิด พร้อมกับทรงหยิบหมอนมาพิงไว้ยังหัวเตียงก่อนจะลุกขึ้นนั่ง

"ไปพาเข้ามาได้"

ทหารที่ได้รับพระบัญชารีบวิ่งออกไป ไม่นานนักนักบวชในชุดขาวที่ถูกกล่าวถึงก็เข้ามายังห้องบรรทมพร้อมทั้งโค้งถวายความเคารพ

"ท่านใช้ไหมที่สามารถบอกสาเหตุของการเกิดปรากฏการณ์อาเพศในครั้งนี้ได้ ไหนท่านลองบอกซิว่า...ทำไมท้องฟ้ามันถึงดูวิปริตเยี่ยงนี้"

"กราบบังคมทูลฝ่าบาท...ก่อนหม่อมฉันจะเดินทางมาที่นี่ อาจารย์ของหม่อมฉันสั่งให้นำเรื่องนี้มาบอกแต่พระองค์ให้จงได้ เนื่องด้วยราชวงศ์และประเทศของพระองค์ได้นับถือเทพโอซิริสเป็นใหญ่ ทำให้เทพเซตผู้เป็นสัญลักษณ์แห่งความชั่วร้ายพิโรธมาก จึงได้กระทำการสาปแช่งราชวงศ์ของพระองค์ให้สิ้นไป"

"ว่าไงนะ! สาปแช่ง ละ...แล้วเราควรจะทำยังไง"

"อาจารย์หม่อมฉันเคยบอกไว้ว่า...เทพเซตได้ส่งร่างแบ่งภาคของตัวเองลงมาเกิดเพื่อทำลายล้างราชวงศ์แห่งนี้... แต่ไม่ได้ลงมาเพื่อทำลายพระองค์"

"ไม่ได้มาทำลายเรา...หมายความว่ายังไง"

"เทพเซตมาเพื่อทำลายล้างเจ้าชายรัชทายาทของพระองค์ที่จะทรงสืบสันตติวงศ์ต่อไป"

"เดย์ไลท์...เดย์ไลท์!!"

จักรพรรดิเบเนดิกต์ที่หนึ่งทรงเอามือจับหัวใจของตัวเองไว้อย่างรู้สึกเจ็บปวด เนื่องด้วยประจวบเป็นโรคหัวใจอยู่ก่อนแล้ว

"มีทางใดบ้าง...มีทางใดบ้างที่จะทำลายตัวแทนของเทพเซตให้จงได้"

"ต้องกำจัดเท่านั้น"

"กำจัด? เราจะกำจัดได้อย่างไรในเมื่อเรายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าใครคือคนที่เทพเซตส่งมา!!"

"อีกสิบเจ็ดปีข้างหน้า ทายาทของเทพเซตจะปรากฏกายที่ประเทศ

แห่งนี้...เขาผู้นั้นจะมีสัญลักษณ์รูปแมงป่องบนร่างกาย ซึ่งนั่นเป็นหน้าที่ของพระองค์ที่จะทรงสืบหาเอาเองว่าจะทำอย่างไรให้ได้ตัว นี่คือนสิ่งที่หม่อมฉันนำมากราบบังคมทูล หากหมดธุระแล้วหม่อมฉันทูลลาพะยะคะ"

นักบวชเร่ร่อนโค้งคำนับหนึ่งครั้งก่อนจะเดินออกจากห้องไปโดยไม่ฟังเสียงทัดทานจากใครเลย พอทวารวิ้งตามออกไป ปรากฏว่านักบวชท่านนั้นได้หายไปแล้ว

"หายไปแล้ว! จะเป็นไปได้ยังไงในเมื่อเขาเพิ่งจะออกไปเมื่อสัก"

"จริงๆ พะยะคะ พอหม่อมฉันวิ่งตามออกไป นักบวชท่านนั้นก็หายไปแล้ว และหม่อมฉันกลับพบเพียงกระดาศษาดๆ แผ่นนี้เท่านี้ พะยะคะ"

ทหารรีบส่งกระดาศษแผ่นนั้นให้คนสนิทของจักรพรรดิ ก่อนจะส่งต่อมายังพระหัตถ์ของพระองค์อีกที จักรพรรดิทรงมองกระดาศษแผ่นนั้นด้วยความสงสัยในคำปริศนาที่ปรากฏอยู่

มีสีขาวย่อมมีสีดำ บางครั้งสีดำก็พุงบัลลังก์ได้ อย่ามองข้าม...อย่ามองข้าม...

"ข้อความเขียนว่าอย่างไรหรือพะยะคะ"

จักรพรรดิหันไปหาคนสนิทพร้อมทั้งส่งกระดาศษแผ่นนั้นให้อ่าน แต่พอเขาอ่านแล้วก็ไม่เข้าใจอยู่ดี

"หม่อมฉันใจเขลา ไม่เข้าใจความหมายพะยะคะ"

"ถ้าเจ้าใจ เรากี่ใจ เพราะเรากี่ไม่เข้าใจเช่นกัน สีขาวกับสีดำ?"

จักรพรรดิเบเนตติที่หนึ่งทรงถอนหายใจเฮือกหนึ่งก่อนจะสั่งการลงไป

"มีคาเอล"

"พะยะคะ"

"สั่งการลงไป...พบเห็นผู้ใดไม่ว่าชายหรือหญิงที่มีสัญลักษณ์รูปแมงป่องอยู่บนร่างกาย ให้กำจัดได้ทันที!!"

"พะยะคะ"

1

รางวัลที่หนึ่งและสอง --

สิบเจ็ดปีต่อมา...

ประเทศไทย เวลา 14.00 น.

เหรียญสิบในมือของฉันกำลังจะหย่อนลงตู้หยอดเหรียญเพื่อหยิบลูกบอลชิงโชค โอ้ม...เทพเจ้าทั้งหลาย ถ้าสิบบาทนี้ให้โชค ขอให้ลูกข้างใต้รางวัลที่สองด้วยเถอะ ลูกข้างจะรำก้านนเลยเจ้าประคูน >O<

ฉันเอาแต่สวดมนต์อ้อนวอนเพราะอยากได้รางวัลที่สองใจจะขาดรอนๆ ทำไม่ถึงต้องรางวัลที่สองนะเหร้อ ก็เพราะว่ารางวัลที่หนึ่งคือตัวเครื่องบินไปกลับกรุงเทพฯ-อียิปต์ พร้อมพ็อคเก็ตมันนี่ที่ฉันเองก็ไม่ว่าจะเอาไปทำอะไร เพราะพาสปอร์ตก็ไม่มี ผู้รางวัลที่สองก็ไม่ได้ ทองคำมูลค่าสองสลึง แม้จะแค่สองสลึงแต่ก็ยิ่งแลกเป็นเงินได้หลายพันเชียวนะ TTATT

"ได้ผู้โชคดีแล้วครับ รางวัลที่สองทองคำสองสลึง >O<"

"เฮ้!!!"

ฉันดีใจก่อนจะถูกสะกด

"ดีใจอะไรวะไอ้สวย =_="

"รางวัลที่สองไง รางวัลที่สอง >O<"

"จะบ้าเหร้อ นั้นมันของคนอื่น โน่น หมาคาบไปกินแล้ว --"

กาหลงเพื่อนสนิทของฉันที่หมดเงินไปกว่าห้าสิบบาท แต่ได้เพียงแค่มหาฝรั่งกลับบ้านบอกฉันอย่างเตื่อนสติ

"หา!! =()= งั้นคนที่ได้ทองก็ไม่ใช่ฉันนะสิ"

"เฮอใจ ก็แกยังไม่ได้หยอดเหรียญเลยยย"

"แงๆ จะเอาทอง หนูจะเอาทองงงงงง"

กาหลงคงจะเบื่อหน่ายกับความซุกซันของฉันมาก เลยแย่งเหรียญสิบไปหมุนลูกบอลเล่นแทน ทันทีที่ลูกสีแดงๆ ไหลลงมาจากช่องรับ

"ได้ผู้โชคดีแล้วครับ รางวัลที่หนึ่ง ตัวเครื่องบินไปกลับกรุงเทพฯ"

อียิปต์ พร้อมพิอคเก็ตมันนี่ห้าพันบาททท"

และเสียงกรี๊ดร้องของยายเพื่อนซี้ก็ดังตามมาเป็นลำดับ

"กรี๊ดดด ไส้สวยงาม กรี๊ดดด แก่ได้รางวัลที่หนึ่ง กรี๊ดดดดด"

"กรี๊ดทำไมวะ รางวัลที่หนึ่งแล้วยังไง ฉันอยากได้รางวัลที่สองมากกว่า"

"แต่มันคือรางวัลที่หนึ่งเชียวนะแก ตัวเครื่องบินไปกลับต่างประเทศ แถมยังได้เงินด้วยนะแก"

--++ และความคิดอันบรรเจิดของฉันก็กำเนิดขึ้นในหัวสมองที่สุดแสนจะชาญฉลาด ฉันรีบมุ่งหน้าไปหาัยป้าที่ได้รางวัลที่สองอย่างมุ่งมั่น

"ป้าา >O<"

"จ๋าา?"

"ป้าอยากไปต่างประเทศอะเปลา"

"ไม่ออกจ๊ะ"

แป่ว...อะไระ ัยป้านี้จะไม่ตอบทสนทนาเพื่อฉันเลยหรอเนี่ย -*-

"อยากไปหน่อยสิป้า การไปต่างประเทศถือเป็นการเปิดมุมมองใหม่ๆ ให้กับคนที่ไม่เคยไปเที่ยวไกลๆ ที่ไหนเลยนอกจากต่างจังหวัด แถมถ้าไปป้ายังจะได้พิอคเก็ตมันนี่อีกตั้งห้าพันบาทเชียวนะ"

"ว้าว ฟังแล้วดูดีจริงๆ เลยแม่หนู"

"หนูให้ป้าเอาไหม"

"เอาสิ ทำไมแม่หนูใจดีได้ขนาดนี้นะ >O<"

"แต่ป้าต้องเอารางวัลที่สองมาแลกกับหนูนะ"

"จั้นป้าไม่ไป!!"

สิ้นเสียงนั้น ัยป้าซึ่งได้รางวัลที่สองก็เดินหนีฉันไปโดยไม่แม่แต่จะหันมาเหลียวมอง มีเพียงเสียงของสายลมที่แสนจะวิเวกโหวงเหวงลอยเข้ามาในโสตประสาทการรับรู้ของฉันเท่านั้น

"สมน้ำหน้า!! ก็ว่าแล้วว่าทำไมวิ่งมาอย่างกับไฟจี้ตูด ที่แท้ก็อย่างนี้เอง"

"ไม่สนับสนุนก็อย่าซ้ำเติมกันได้มัย ทำไมพวกผู้ใหญ่สมัยนี้ใจแคบ

กันแบบนี้ละ"

กาหลงเอามือตบไหล่ฉันเบาๆ อย่างเข้าใจ ฉันได้แต่กระพืด
กระพืดด้วยความโมโหโหด

"ชิตะ ขอดี้ๆ ไม่ให้ แม่จะแข่งให้ยัยบ้านั้นไม่ได้ใช้ทองที่ได้ไปปัก
บาทเดียว เฮอะ!!"

"เฮ้ย ใ้ปากปักอ แกแข่งไม่ได้นะโว้ย แกก็รู้ว่าปากแกนะ..."

เอี้ยดดดดดด พลั๊กก!! โครมมม!!

แล้วความสงสัยก็เกิดขึ้นในทันที หลังจากที่ฉันแข่งจบไปไม่ถึง
ศูนย์จุดศูนย์สองวินาที รถเบนซ์สปอร์ตเปิดประทุนที่วิ่งมาด้วยอัตราความ
เร็วหนึ่งร้อยยี่สิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง ฟุ่งไปยังร่างของยัยบ้านั้นผู้ได้รางวัลที่
สองอย่างแรงจนกระเด็นลอยหายไปไหนไม่ทราบได้

:+~วิบวบ วิบวบ~+:

ประกายแสงสีทองสะท้อนแสงแดดจนสว่างวาบเข้าตา ฉันกับ
กาหลงมองสร้อยทองเส้นนั้นที่กระเด็นมาหล่นอยู่ตรงหน้าพอดีพอดี

"เฮ้ย ทองของยัยบ้านั้นไม่ใช่หรอ =()="

"ไ้เพื่อนเลว ไปแข่งเขาทำมายยย แกก็รู้ว่าตัวเองปากพระร่วงมา
ตั้งแต่เกิด แล้วดูสิ ยัยบ้านั้นโดนรถชนตมเลยเห็นไหม"

"ฉันไม่ได้ตั้งใจ ทะ...ทำไมคราวนี้พูดไม่ทันขาดคำ มันถึงเกิดขึ้น
เร็วอย่างนี้ละ TTATT"

ณ ที่บ้านในเวลาต่อมา ฉันเอารางวัลที่ได้มากองไว้ตรงหน้าทุกคน
ในครอบครัว รวมไปถึงยัยกาหลงที่ติดสอยห้อยตามกลับมาด้วย

"สวยงาม ในที่สุดลูกของพ่อก็พิสูจน์ได้แล้ว...ว่าลูกนะยิ่งใหญ่
แค่ไหน เหมือนที่ชื่นแสน่าทายนายไว้ไม่มีผิด สวยงามของพ่อเป็นคนบุญหนัก
ศักดิ์ใหญ่ โชคอื้อระบือไกล วะฮะฮ่า ㄟㄨ"

พ่อฉันรู้สึกปลาบปล้ำใจเป็นนักหนาตอนที่เห็นสร้อยทองบนโต๊ะ
ตรงหน้าฉัน (ที่ฉันหยิบจากพื้นแล้วก็ชิงมาเลย) พร้อมกับตัวเครื่องบิน
ไปกลับ ในขณะที่แม่กำลังชับน้ำตาด้วยกระดาดษทิวช้อย่างปลาบปล้ำ

"เมื่อสิบเจ็ดปีที่แล้ว ชินแสทำนายไว้ถูกต้องจริงๆ นะลูกแม่ TTATT"
"กับอ๊อแคได้ไปเมืองนอกเนี่ยนะ"
"คนอื่นอาจจะชื่นชมตัวแคะนะ แต่สำหรับฉันแล้ว แคะนะชั่วชั่ว"

กาหลงพูด

(--++) สายตาของพ่อและแม่หันมามองกาหลงอย่างโหดเหี้ยม

"เอ่อ แม่จะชั่วแต่แกก็สวยมากเลยที่เดียวละเพื่อนรัก TOT"

กาหลงเปลี่ยนคำพูดเสียใหม่ พ่อกับแม่ถึงได้ยิ้มออกมาอย่าง
ปลาบปลื้มใจแทน ^O^

"ได้รางวัลมาแล้วจะเอาอย่างไร แคะจะไปเหรอะ"

"ไม่ไปเหรอก กว่าจะทำพาสปอร์ต กว่าทำอะไรอีก เอ้อ มันยุ่งยาก
แล้วภาษาอังกฤษฉันก็ไม่ได้กระดิกแม้แต่หน่อย แล้วจะให้ฉันไปเมืองนอก
เนี่ยนะ คุณพระ!!"

"ลูกของพ่อฉลาดอยู่แล้ว พ่อเชื่อว่าสวยงามของพ่อทำได้ ไปเถอะ
ลูก ไปพักผ่อนให้สนุก"

พ่อพูดขึ้นอย่างสนับสนุนพลางมองสบตากับแม่อย่างมีความหวัง

"บางที่ถ้าลูกไปต่างบ้านต่างเมืองบ้าง ลูกอาจจะได้พบเจอผู้ชาย
รวยๆ แล้วก็กลับบ้านมาพร้อมหัวเงินหัวทองมาให้พวกเรา ฮ่าฮ่า...ฮ่าฮ่า...
^O^"

และฉันก็ได้รู้จักประสงค์ที่แท้จริงของพ่อและแม่อย่างแจ่มชัดใน
ตอนนี้เอง แหม...ไล่ให้ฉันไปจับผู้ชายรวยๆ ต่างบ้านต่างเมืองเลยนะ

"ใช่แล้ว ไปเถอะลูก ไปเถี่ยย"

"แต่มันต้องใช้เงินเยอะนะ ไหนจะทำพาสปอร์ต ไหนจะค่ากิน
ค่าเที่ยว"

"ยัยปีศาจ แคะมาห้วงอะไรละ ก็เอารางวัลที่สองของยัยบ้านั้น
มาแล้วนี่ --++"

กาหลงพูดขึ้น พ่อและแม่ต่างปรบมืออย่างชอบใจพร้อมทั้งตะโกน
เป็นเสียงเดียวกันว่า

"บิงโก!!"

2

The symbol from god

ณ สนามบิน...

ในขณะที่พ่อและแม่ของฉันกำลังหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับน้ำตาอย่างห้ามมืออยู่ คนทั่วไปต่างก็เมียงมองมายังครอบครัวของฉันอย่างเข้าอกเข้าใจว่า...ลูกสาวคงจะต้องบินไปเรียนต่อยังต่างประเทศอันไกลโพ้นจนพ่อแม่ถึงกับเศร้าโศกาอาดูรขนาดนี้

แต่เปล่าเลย...

"ไปแค่สามวันสองคืน จะร้องให้ทำไมกันนะ =__="

"ก็สวยงามของพ่อและแม่ไม่เคยห่างบ้านไปไกลอย่างนี้นี่นา TAT" พ่อพูดขึ้นก่อนจะหันไปพยักพยิดกับแม่ ฉันจึงหันไปมองกาหลงที่ยังอุตส่าห์ตามติดมาด้วย (--)

"แล้วแกละกาหลง ทำไมต้องทำหน้าที่คร่ำคร่าขนาดนั้น คงไม่ได้บ้ำจี้เหมือนพอกับแม่ฉันหรอกนะ"

"ไม่รู้ว่ะ รู้สึกแปลกๆ เหมือนจะต้องห่างแกยงใจก็ไม่รู้ บอกตรงๆ รู้สึกโหวงเหวง"

"ก็ว่าจะไม่ไปแล้ว..." ฉันพูด พอกับแม่หันมาทางฉันพร้อมกัน อย่างมิได้นัดหมาย

"ไม่ได้!!"

"-_-"

"พ่อดูตส่าห์อวดข้างบ้านไว้แล้วว่าลูกพ่อจะเดินทางไปต่างแดน" พ่อ

"แม่ดูตส่าห์อวดข้างบ้านเอาไว้แล้วว่าลูกแม่จะนำสามีรวยๆ กลับมาฝากแม่" แม่

"นี่คิดว่าหนูไปทำอะไรกันแน่เนี่ย >O<"

"ขณะนี้เที่ยวบินที่จะไปอียิปต์จะออกเดินทางภายในสิบนาที่นี้ ขอให้ผู้โดยสารเตรียมสัมภาระในการเดินทางให้เรียบร้อยก่อนขึ้นเครื่อง..."

"อย่ามัวแต่บ่นอยู่เลย ไปขึ้นเครื่องได้แล้ว อย่าลืมถ่ายรูปมาฝาก

นะลูกน้ำา"

พ่อ แม่ และกาหลงต่างโบกไม้โบกมือให้ฉันด้วยความทอดอาลัย
ช่างน่าแปลก ฉันเองก็รู้สึกโหวงเหวงไม่น้อยกับการจะไปเที่ยวต่างบ้าน
ต่างเมืองในครั้งนี้ คล้ายๆ ว่าอยากจะมีประเทศไทยให้นานแสนนาน...

หลังจากขึ้นเครื่องมาแล้วฉันก็พุ่งตัวไปนั่งลงตรงตำแหน่งที่นั่ง
หมายเลข F33 นี้คงจะเป็นชั้นธรรมดาสินะ เพราะมีที่นั่งเรียงติดกันถึง
สามตัว และที่ที่ฉันนั่งนั้นก็อยู่ตรงกลางพอดี โดยมีผู้ขายนั่งขนานข้างฉัน
สองคน คนที่อยู่ติดริมหน้าต่างคงจะเป็นพวกแขกอิสราเอลหรือมาจาก
ที่ได้สักแห่งในหน้าหนึ่งของวิชาสังคมศึกษาที่ฉันหลับตลอดเวลานั้นแหละ
ส่วนข้างๆ ฉันอีกคนคือคนไทยแท้ร้อยเปอร์เซ็นต์ สังเกตได้จากจุดตาม
อันเท่าฝ่ามือหุงข้าวที่บ้านฉันใช้อยู่

ฉันฝันเสมอที่จะได้นั่งเครื่องบิน แต่พอนั่งจริงๆ ฉันกลับหลับตา
เมื่อได้ยินเสียงเครื่องจากด้านนอกดังฟูๆ (ไม่สามารถบรรยายเป็นเสียง
ได้โปรดเข้าใจ ---) และทันทีที่เครื่องบินทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า ฉันก็รู้สึก
อึดอัด วิงเวียนศีรษะ อยากจะอ้วกมันตรงนั้น หูฉันอื้อ ตาฉันลลาย ส่วน
พวกยัยแอร์โฮสเตสก็มัวแต่มาเต้นแร้งเต้นกา (คือนางฟ้าบนเครื่องเขา
กำลังสาธิตวิธีการเซฟตัวเองอยู่) ห่วงฉันบ้างสิ ฉันจะแยءแล้วว >O<

(--)(--) "ไม่! เราต้องคิดเรื่องอื่นเอาไว้ก่อน ลืมเรื่องบน
เครื่องบินนี้ไปซะ หลับตา อืม...จงหลับตา...ประเทศที่ฉันกำลังไปคือ
ประเทศอียิปต์ มีเมืองหลวงคือไคโร ประเทศที่เต็มไปด้วยแสงแดดและ
ชนเผ่าเบดูอินตามหน้าินายที่พระเอกเป็นโจรทะเลทราย อ้าแงง จำเอา
ไว้นะ อย่างนี้ถึงเครื่องบิน อย่างนี้ถึงมันนน!!!

กึก...กึก...

หวอ หวอ หวอ หวอ

O_O หวอ เสียงอะไรนะ นั่นเสียงอาวร้ายยย >O<

"เรียนท่านผู้โดยสารโปรดทราบ ขณะนี้นักบินของเราไม่สามารถ
ควบคุมเครื่องบินได้ ไม่แน่ว่าชนกับงานบินของมนุษย์ดาวอังคารหรือ

เจ้าปลาน้อย

ตกหลุมอากาศไปโผล่มีติอื่น ขอให้ท่านผู้โดยสารโปรดทำใจรัดเข็มขัดนิรภัยให้พร้อม"

"คุณพระ!! นี่คือการรายงานสถานการณ์ของเครื่องบินบ้านหล่อนหรือไงกัน!! แล้วรัดเข็มขัดนิรภัยให้พร้อมมันจะช่วยให้ฉันรอดไหม!!"

"เรียนท่านผู้โดยสารที่มีข้อสงสัย โปรดส่งไปรษณียบัตรมาสอบถามเราได้เมื่อท่านรอดชีวิตออกไป ทางนักบินและแอร์โฮสเตสทุกคนคงต้องขอลาจากจร กระโดดร่มนำผู้โดยสารไปก่อน สวัสดิ์"

พีว พีว พีว

แอร์โฮสเตสแต่ละคนกระโดดร่มออกไปก่อน เหลือแต่ผู้โดยสารตาดำๆ อย่างฉันที่ได้แต่มองตาปริบๆ ด้วยความตกใจ ฉันอ้าปากค้างกับการบริการของสายการบินนี้มาก -O-

"สายการบินเฮงชวยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยย!!!"

เฮือก!!

(--) สายตาของผู้โดยสารทั้งเครื่องบินที่หันมามองทางฉัน

O_O ยัง...ฉันยังไม่ตาย!!

"เป็นอะไรหรือเปล่าแม่หนู เห็นนอนกระสับกระส่ายตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว"

"อ้อ ไม่เป็นอะไรค่ะ ไม่เป็นๆๆ"

ฉันหายใจหอบถี่ด้วยความตกใจสุดชีวิต ที่แท้ก็ฝันไป ฟู -3- เฮ้อ...นี่คือสายการบินที่เยี่ยมยอดที่สุดนะ คงไม่มีอันตรายใดมากล้ำกรายผู้โดยสารตัวเล็กๆ อย่างฉันไปได้หรอก มองไปทางซ้ายก็เจอแอร์โฮสเตสสุดสวย มองไปทางขวานอกหน้าต่างก็เจอกับท้องฟ้าที่เงี้ยวสุดลูกหูลูกตาที่แลดูสวยงาม เรื่องร้ายๆ มันจะเกิดขึ้นกับฉันได้ยังงัยยย

'อย่าเผลอคิดอะไรร้ายๆ บนเครื่องบินนะไอ้สวย อย่าลืมนะว่า...ความคิดของแกมันขลังพอๆ กับคำพูดในแต่ละคำของแกเลยทีเดียวน'

คำพูดของกาหลงทำให้ฉันพยักหน้ากับตัวเองอย่างมาดมั่น (--)(--)
ฉันจะไม่คิดเรื่องร้ายๆ อย่างเช่นว่า...

เครื่องบินจะตกหลุมอากาศ

